

IGOR BERGLER

MOȘ TEACĂ CEL NOU,

CIUCA BĂTAILOR LUI KLAUN ÎMPĂRAT

și alte schițe

- Pamflet -

Cu ilustrații de Sorin Sorașan

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

*„Nu există singurătate mai mare decât cea a Klaunului.
Poate doar cea a tigrului din junglă.”*

Extras din codul bullshito al klaunului de stepă

„Nici lene mai mare!”

Notă de subsol la un exemplar unic al aceuiași cod descoperit
într-o peșteră khazară, sub un pumn de paie din burta unui schelet de
măgar cu origini avare.

*„— Hm! Citești, parcă eu nu văd că citești! Știu că doar n-ai
să mănânci hârtia!... Vorba e, ce citești?”*

— O gazetă, trăiți...

— Gazetă-gazetă; da' ce fel de gazetă?

— Umoristică, trăiți...

*— Hm, oministică! Știu eu, că dor n-o să fie păsărească...
Da' pentru ce o citești? N-am dat eu orden să nu citească
nimeni gazeturi? Pentru ce o citești? Pentru ca să vezi cum
înjură pă supiriori? Soldatu' e dator să citească numa'
gazeturi care laudă pă șefii lui... Îndată ce a citit un articol
în care supirioru' e insultat, soldatu' e dator să nu-l mai
citească. Pentru ce ai citit?”*

Anton Bacalbașa - Moș Teacă

MOȘ TEACĂ CEL NOU

Nu te poți pune cu moștenirile culturale. Sunt lucrul dracului. Mai ales dacă sunt istorice și, intrând uneori pe căi inexplicabile în conștiința populară, au o tendință naturală neabătută de a se transforma în tradiție.

Se împlinesc zilele acestea 130 de ani de când o astfel de tradiție avea să se înfiripe odată cu apariția publică a personajului lui Anton Bacalbașa între paginile *Moftului Român*, a celui mai celebru militar din întreaga literatură română, Moș Teacă. Mai mult de un secol, așadar, de când acest personaj a dat formă imaginii noastre despre firea și comportamentul cazon al răcanului, care, urcând încet toate treptele gloriei militare și, mai apoi, civile, a ajuns nu numai model literar, ci – printr-o fină inversiune: arta care imită viața s-a transformat în viață care imită arta – și model de succes, prototip al militarului în viața și istoria reală a glorioasei noastre armate. Mulți au încercat de-a lungul timpului, unii cunoscând personajul, alții din pură intuiție, să îl imite pe ilustrul lor înaintaș, și așa cum uneori nu numai personalitatea modelează limbajul, ci și limba plăsmuiește personalitatea sau, în cazuri extinse poporul, au ajuns nu numai să se regăsească în el, ci chiar să se identifice sau să-l depășească, împlinind

astfel un deziderat al Antichității, cel al eroului care își depășește modelele mitologice.

Cum trăim însă într-un Univers creat de un demiurg cu multă imaginație, probabil insuficientă totuși, modelul Teacă s-a replicat nu numai în lumile sublunare ale universurilor cunoscute de noi, ci și, am spune mai ales, în lumea universurilor paralele, în care se poate trece, așa cum ne învață fizica marilor sisteme, prin găuri de vierme. Ei bine, într-un astfel de univers paralel, există o planetă destul de asemănătoare cu globul de lut și apă pe care ne mândrim noi cu tot ce e verde, cântă și pute. Iar pe această planetă se distinge o țară specială, dăruită de Dumnezeu cu ape bogate, în care sar pești aurii, cu câmpii mănoase și grâne care râd la soare, capabile să hrănească o planetă întregă, dacă nu chiar mai multe, cu munți înalți (ăia pitici nu se pun, că le lipsește grandoarea), cu coamele acoperite cu zăpadă în cea mai mare parte a anului, când capătă înfățișarea unor moșnegi încărcăți de înțelepciunea ce poate fi ghicită în pletele dalbe care li se revarsă pe umeri, cu un relief bogat care alternează și dealul și valea și depresiunea și piscul (tocmai această alternanță reprezintă atât de bine ancestralul suflet ronanian). Căci dacă țara aceasta, locuită de cei mai buni, mai des- toinici, mai viteji și mai ospitalieri locuitori ai planetei acesteia din universul paralel, ar fi trebuit să poarte un nume, nici că s-ar fi găsit un nume mai bun decât cel pe care, în fapt, îl și poartă, Ronania. Nume sonor, cu o încărcătură simbolică de o bogăție atât de mare, încât, secole întregi, antropologi de faimă universală au încercat să deceleze muntele de semnificații ascunse în acest cuvânt cu o sonoritate unică și, deși au umplut biblioteci nesfârșite cu fel de fel de concluzii care mai de care mai sugestive, încă mai descoperă și astăzi miezul

adevărurilor ocultate care îi dau splendoarea. Cea mai recentă concluzie e că numele vine de la Grădina Maicii Domnului, pentru că, și în universul acesta paralel, Domnul are aceeași maică, maica lui. O țară, așadar, cu bogății nesfârșite, care a dat lumii nu numai limba primordială și zeii întemeietori ai Planetei, dar și rezervele energetice ascunse cu dibăcie în tuneluri subterane de unde se hrănesc înțelepciunea și istețimea populară.

Ei bine, ar fi fost imposibil ca în România aceasta de peste lumile cunoscute să nu existe o personalitate de felul celei descoperite de conaționalul nostru în ceea ce putem numi, fără teama că am comite un sacrilegiu, minunata lume veche. Nu numai că există, legile probabilității ar fi fost ignorate dacă în minunata lume nouă, de această dată, nu s-ar fi născut și acolo un Moș Teacă, arhetip al purtătorului de uniformă, în așa măsură încât a ajuns să se confunde tocmai cu aceasta, din întreg universul, care, se știe, e nesfârșit, dar mai ales din universul acesta paralel, despre care tot ce se poate spune în plus e, dacă putem să ne exprimăm în felul acesta, încă și mai nesfârșit.

Cum oamenii din acest univers paralel au cumva conștiința că odată, departe, în vechime a mai existat un personaj cu același nume, au decis nu numai să nu-l schimbe, dar să-l și întărească, așa că au recurs la o metodă destul de cunoscută în obiceiurile bisericești, în tehnicile prin care se botează sfinții care poartă același nume, ca să nu se producă confuzii prin calendare, așa că i-au spus Moș Teacă cel Nou.

Din păcate, probabil din cauza distanței, sau poate pentru că hârtia se descompune la viteze mai mari decât viteza lumii, cronicarul n-a reușit să ne transmită mai nimic din copilăria lui Moș Teacă cel Nou, spre deosebire de Moș Teacă cel Vechi, deja clasicizat, despre care se

cunoaște întreaga biografie – de la cea precoce până la momentul în care a ajuns senator al Republicii. În cazul celui alt Teacă, cel Nou, nu se știe, până la momentul în care a devenit general al armatei României, decât un singur amănunt, și anume, cum a ajuns general direct de la gradul de sergent-major, într-o singură noapte. Dar asta nu trebuie nici să ne descurajeze, nici să ne amărască din cale-afară. Pentru că nu e cu nimic mai interesant să îi povestim copilăria, banală cum o fi fost, copilărie a copilului universal, care, ca toți ceilalți copii, o fi învățat la o școală, o fi luat râie căprească, i-or fi fost furate hainele la scăldat și alte lucruri din astea comune, decât să relatăm povestea vieții sale adulte, drumul pe care l-a parcurs din dimineața fatidică în care împăratul Klaun, mai-marele României, i-a propus să devină mare dregător, ceea ce, dacă am traduce printr-o corespondență a universului nostru, ar echivala cam cu funcția de prim-ministru.

Cu voia dumneavoastră, înainte de a trece la ceea ce ne interesează de fapt, să povestim pe scurt acel moment neprețuit din biografia personajului nostru, așa cum s-a întâmplat și pe care el însuși, cu această excelentă facultate de alegere a cuvintelor pe care i-o recunoaște o Românie întreagă, l-a numit „marele salt înainte”.

Dramatis personae (cele care contează)

ÎN ORDINEA APARIȚIEI:

Moș Teacă cel Nou – general, generalul armatei defensive și de apărare, dregător-șef, tâmpit iremediabil (vorba lui Hasek)

Păcică Militaru – generalul armatei moarte

Ilie Ionescu – zis și Roș' Împărat

Poarca din copacul Palatului Imperial – ea însăși, după ce a mâncat cucuveaua anterioară

Klaun Împărat – Împăratul Ronaniei

Frații Murătură – consilieri și ambasadori

Răzeș Baban – zis și Batistuță Tricoloră

Securiști – tii, ce de securiști!

Varanul – el însuși

Gâdele și Bădia – cățeii Varanului

Johanna Brusel-Vărzești – ea însăși, inconfundabilă

Militza Shotokan – tânără laborantă idealistă

Sorinache Desuptdeal – dregătorul învățământului precar

Lucrețiu Șasebude – dregătorul internelor și al interioarelor
Nuprea – generalul izmenelor găurite
Poetică Narcisică – poetul național al Ronaniei, candidat etern la Premiul *Pendiculis Pubis*
Mimi Cucuruz – soția lui, candidată și ea, prin contaminare
Clitoriță Ciocoiu și soția, Niculina Eudochia
Frusina – directorul Bibliotecii Ronaniei și a opta soție
Limbricel Răscrăceanu-Coteț – dregătorul Incul-turii Absolute
Parcel Ciolanu – președintele Partidului Scatofagiștilor (de stânga și de dreapta)
Baba Novac – haiduc în Dregătoria Externelor
Lenuța lui Briceag – stafie, aka Odi
Părintele-doctor Aiurel – președintele Cacademiei Ronaniei
Madam Teacă – doamna general, nevasta lui Moș Teacă, cunoscută și sub numele de Baba Teacă, o babă relativ tânără
El Patriarh Purcel – zis și Marele Alb, șeful Bisericii Ronaniei
Kati Vipereanu-Fierea – aka Madam de Sârmankür
Drosofila – dregătorul Insanității Publice
Sfânta Eutopsia Parfumata – aka Paisia Elodia din Târgul de Floci, acum sub formă de moaște zombi
Niște ghinionişti
Gyuri Aitilă – inteligență artificial-umană

Longitudinea Decalotata – noua dregătoare a educației precare

Pieleapuzzeanu – sociolog malagambist

Gicu Molie – baron local

Chitropan Moldovan – prefect

Mika Ombilika – ea însăși

Bastion Burduf – dregătorul Cerșetării,
Inorogizării și Degetalizării

O maimuță

Arsenic Bucă – sfânt, imagine pe niște șlapi

Un cârd de babe habotnice

Chior Împărat – personaj episodic, predecesorul
lui Klaun

Pompiliu Chivulete Pampon – tuțărul lui Poetică
Narcisică, lăudător și pupător

Dani Cristinel Ciorbache, zis și Două ciorbe și-un
pireu, Costi Roadezeamă și Manole Meșter –
critici literari de vârf ai mișcării literare ronane
subterane

Valjean Capsoman Mitoman – strungar
plângăcios

Gavrilă Gimnaziianu – strungarul cu salopetă
BMW, deontolog

Gicu Râpă – strungar epuizat

Ona Ciuști – prima balerină a prelucrării prin
așchiere, nu știe să frâneze

Pipi Debilescu – iubitul ei, victimă

Habanera Silviculturamurată – teoreticiană a
strungului în vremuri de restriște, observă de pe
pasarela fabricii chestii stranii

Moș Martin cel Tânăr, aka Dințișgalbeni – host la Radiostrung

Paraschiv și Roni Șobolan – maiștri

Linguina Budoiu – deontoloagă, ca și șeful ei, caută să-și recupereze onoarea rătăcită

Gavrilă Chiflă – strungar fruntaș, îl regretă pe Manole Meșter, care n-a murit, doar s-a pensionat

Iovanete – despot, decide cum se împart

Eugeniile

Protestatari

OMUL NOSTRU DIN CLOSET

„În spațiul izolat al privatei, nimeni nu o să te audă țipând.”

Ridley's KOKOTT (Cocota lui Ridley)

Asta se întâmpla pe vremea când România, prin marele merit al omului pătat de la Răsărit, care, nu se știe de ce, încercase să reformeze nereformabilul sistem comunist, fără să aibă habar că îl va prăbuși cu totul, ieșea dintr-o noapte lungă de aproape cinci decenii. Urmașul împușcatului, cum ajunsese să îl alinte post-mortem poporul care îl iubise și îl aplaudase atât, un fost aparatcik, pe numele său Ilie Ionescu, și el într-o confuzie identitară și aproape ideologică, de frică să nu sfârșească precum predecesorul său, mai-muțarea democrația și se prefăcea că îi face pe plac Occidentului pe care, acum însă în mare secret și cu voce joasă, îl considera la fel de corupt și de decadent ca întotdeauna, așa cum fusese antrenat în tinerețe, la școala de cadre a marelui urs, într-o localitate celebră prin ocupația principală a cetățenilor săi – tăiatul frunzelor la câini. Unul dintre hatârurile pe care se hotărâse să îl facă aceluia care, după cum se știe, își otrăveau copiii de dimineața până seara cu Coca-Cola și îi drogau încă din leagăn era să se prefacă că vrea

să intromisioneze Ronania în pactul Atlantidei de sud, de nord și de jur-împrejur, un pact militar care ar fi protejat Ronania de eventualii agresori de la Răsărit.

Prima întâlnire, de tatonare, pe teren ronanian, avea să se petreacă într-o unitate militară acum dezafectată, pe unde își făcea veacul întreaga inflație de grade mici și mari în uniformă care își pierduse obiectul muncii, după execuția sumară a lui Odi și Sini și după ce Occidentul manifestase semne de solidaritate și prietenie, în special prin trimiterea de ajutoare, pe care, după putere și posibilități, adică după grad, le jefuiseră purtătorii de uniformă ai Ronaniei, unul câte unul – care o portocală, care o pastă de dinți, care un pachet de cafea, toate nesurogate și fără orz, și își făcuseră depozite prin debaralele familiilor extinse și ale cumetrilor. Comandantul unității unde urma să se țină conferința ajunsese la o performanță uluitoare, ceea ce dovedește că totuși poporul ronanian avea o puternică fibră antreprenorială, care zăcuse în adormire atâta amar de vreme. După lăsarea întunericii, atât el, cât și nevastă-sa, cele două odrasle tâmpe și două verișoare rele de muscă descălecau în fața unității transformate în depozit, de unde urmau să fie împărțite populației, și încărcau ARO-urile de un tradițional verde-căcăniu țipător cu ce găseau mai bun prin pachetele acelea. Bineînțeles, toate se desfășurau sub supravegherea atentă a doamnei colonel, care, în semn de respect față de bunătățile care umpleau până la refuz sala de sport unde odinioară făceau sectoare bibanii, curățând podelele cu periuța de dinți din dotare, stătea înfiptă în picioarele de hipopotam, cu blană de vulpe polară pe ea și cu căciulă rusească în cap, dar fără încălțări, pentru că buna tradiție a poporului ei și cei șapte ani și jumătate de acasă îi

interziceau cu desăvârșire să intre încălțată în orice fel de încăpere, și sorta bunurile în alimentare și nealimentare și după termenul de valabilitate. După care, colonelul, care deschisese primul butic din zona aceea, vindea printr-una dintre cele două verișoare, ziua, tot ce încărcău ei noaptea. Astfel, într-un fel original, ajutoarele trimise de străini ajungeau într-un final la populația căreia îi erau destinate. În felul acesta s-a creat în Ronania nu numai capitalismul original, ci chiar și instituția intermediarului, o instituție ce va avea de jucat un rol esențial în dezvoltarea ulterioară a țării și propășirea nației.

În fine, abia reușiseră să golească depozitul uriaș cu marfă capitalistă, urgențați de generalul armatei moarte, Păcică Militaru, când tocmai fuseseră anunțați că reprezentanții pactului Atlantidei de Nord, de Sud, de Est și de jur-împrejur (nimănui nu-i era foarte clară semnificația literelor care alcătuiau acronimul organizației) aterizaseră și se îndreptau în coloană spre unitatea militară. Nici nu întinseseră bine covorul roșu, nu despachetaseră bine oalele cu sarmale și castroanele cu pomana porcului, nu scoseseră încă toate damigenele și nu apucaseră încă să pună florile de plastic, pentru ca la final să se așeze în coloană, după grad și apoi după înălțime, că se pomeniră cu un căpitan care, de revoltat ce era, nereușind să articuleze vreun cuvânt, se agita îngrozitor și dădea în așa hal din mâini, fluturându-și vestonul, încât niște ofițeri din organizația politică și niște CI-ști se întrebau dacă s-a dat ordin pe unitate să joace mima înainte de sosirea înalților oaspeți. Până la urmă, un maior deprins cu stările emoționale ale subalternilor săi destupă o damigeană de zaibăr și îi turnă pe gât căpitanului o cantitate suficientă ca acesta să se elibereze de

presiune. Când își recăpătă glasul, căpitanul zise scurt și răspicat:

— Buda e înfundată.

Atât apucă să spună și se prăbuși ca Pheidippides sau Phidippides, sau Philippides, cum l-o fi chemat pe soldatul care a adus vestea victoriei de la Marathon sau a fugit de la Atena la Sparta (istoria, așa cum se știe, nu e foarte clară în acest caz).

— Cum adică e înfundată? întrebă generalul armatei moarte.

— Așa, plină de căcat și de hârtie și de ce naiba mai plutește pe acolo, mai apucă să spună căpitanul, care nu murise, totuși, precum modelul său, ci doar amețise un pic.

După ce întreaga asistență reuși să depășească momentul șocului și să-și învingă perplexitățile, ofițerii începură să deplângă soarta vitregă a armatei, sărăcită de sclavi după desființarea stagiului militar, dar fură treziți din lamentații de prezența de spirit a generalului, care le spuse că văicărelile nu duc nicăieri și că se cerea o soluție practică. Problema trebuia rezolvată cu „maximă diligență”. Hotărâră pe loc înființarea unei comisii de evaluare care, în frunte cu generalul, porni către latrinele aflate într-o clădire separată în curte. Dintre cele trei cabine, două fuseseră desființate cu totul, iar cea de-a treia era exact cum o descrisese căpitanul-erou, ba chiar mai rău. Cum nu mai era timp pentru curățenie și oricum nu s-ar fi înhămat nimeni la așa o treabă grețoasă, și cum văzură sirenele convoiului care se apropia de poarta unității, generalul luă pe loc o decizie dură, dar bărbătească, așa cum trebuie să facă un comandant de armată, fie ea și moartă, și puse mâna pe umărul sergentului care stătea acolo nu

se știe exact din ce motiv și-l întrebă cu acel amestec de ton mămos cald, dar și de tată autoritar, așa cum se și cuvinte să fie un părinte:

— Cum te cheamă, sergent?

— Teacă, să trăiți, răspuse acesta, așa cum fusese învățat, tare și clar, cu bărbia înainte și fără să se uite în ochii superiorului, în timp ce își ciocni cu atâta putere călcâiele, că cei doi CI-ști din delegație se aruncară la pământ, crezând că are loc un atentat.

— Ia zi tu, mă Tecuță, ești dispus să execuți un ordin fără să te abați nicio clipă de la spiritul lui? Un ordin atât de important, încât e posibil să fie misiunea vieții tale, spuse colonelul în timp ce își îngroșa vocea, ca să sublinieze cu adevărat importanța cuvintelor pe care tocmai le rostise.

Teacă răspuse că da, cu o convingere și mai mare decât înainte, și pocni și mai tare călcâiele. CI-știi nu se lăsară păcăliți și a doua oară.

Se hotărî, așadar, ca Teacă să intre în closet, să tragă zăvorul și să se proptească cu mâinile în zid și cu spatele în ușă, și să nu lase pe nimeni să intre în privată, cu prețul integrității sale corporale sau chiar cu prețul vieții.

— Ba, ca să fie și mai clar, spuse generalul, să spui și *ocupat* cum vezi clanța mișcându-se, ca să nu se opintească cumva înalții noștri oaspeți degeaba și să facă, Doamne ferește, vreun general obez de-ăsta de-al lor, vreun atac de cord, ceva, că intrăm în altă belea.

— Îmi cer scuze, domnule general, spuse maiorul care se descurcase cu zaibărul, dar nu putem fi siguri că ăia vorbesc limba noastră cea frumoasă, doina dorurilor noastre, roi de fulgere ce spintec nouri negri, zări albastre.

— Că bine zici, spuse generalul. Dar ce vorbesc
ăștia?

— Limba francă de azi, gongleza.

— Și cum se zice în gongleză ocupat? îl chestionă
acesta.

— Ocupeișan, să trăiți.

Și astfel rămase Teacă închis în closet o zi și o
noapte pentru că ofițerii, fericiți că întâlnirea decursese
bine, uitaseră cu totul de el. Îl găsi a doua zi pe la prânz
unul dintre CI-ști care mâncase prea multă varză la
întâlnirea din seara anterioară și trebui să urle amenințări
la adresa lui Teacă, ce îi tot dădea întruna cu
ocupeişan, ocupeişan.

Cum un general destoinic nu își uită niciodată
soldații care respectă întocmai ordinele și se sacrifică
pentru țară, povestea eroismului și a abnegației de
care dăduse dovadă tânărul sergent făcu îndată încon-
jurul ministerului apărării defensive, iar împăratul de
atunci, Ilie Ionescu, îl decoră în prezența întregului
corp militar de elită și îl ridică la gradul de general.

